

Иван Вазов

Мисли върху една картина

(Представляюща вързани въстаници)

О, братя, усещам скръбта ви!
От път премаляха крака ви,
въжето притиска ваш врат.
Ръце ви са в гривни железни,
псувни, бой и удари бесни
се сипат над вас като град!

„О, милост!“, вий викате жално
и клюмате чело страдателно;
но вашият жалостен глас
сърпа не смекчава кръвнишки
и вашите мъчни въздишки
по дразнат черкезкият бяс.

Но кой е тоз млад между вази,
кой гордо мълчание пази?
На негово бледо чело
не виждаш ни сянка сумнение,
той снася със хладно презрение
вериги и труд, и тегло!

А – стареца с туй лице строго,
кой удари приема най-много?
Той носи най-тежкият кръст!
Как он ви горчиво поглежда
и бодър, и пълен с надежда
небето ви сочи със пръст,

Но ваште мъчители злобни
ви блъскат и с думи злокобни
„гявури! – крещят ви – напред!“
– О, милост, о, малко почивка!
– Бесилка!! гявури! Бесилка! –
И удари нови безчет!

О, братя! Търпете, търпете!
Във мъки си бодрост черпете;
България цяла кат вас
под тежкото иго примира

и напуста ръце простира...
Търпете до сетният час!

1876

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8380>]